У вогкій тьмі мов гусне тиша
Вином п’янким між чорних стін…
Дощ свіжо й однотонно дише.
І вечір кучері густі
По небу розпустив. Безумно
їх вітер мчить, шматує, рве, —
А в небі холодно і сумно.
Бліда усмішка в безвість зве.
Грогохнув грім. Зарокотали
Дахи, і щогли, й небеса,
І меч з розпаленої сталі
Блиснув на мить і враз погас.
І з болю тьми одкрилось тіло,
Одкрилась рана. І вода
Рвонулась струнами густими,
Стурбована і молода.
Ще темінь блискала і гасла,
І вщерть напоєна земля
Таємними німими гаслами
Розмову з обрієм вела.
Ще в ринвах ринули потоки
І в спазмах завмирала ніч,
А сон ясний, а сон глибокий
Ставав із нею пліч-о-пліч.